

Веселина.

Белкимъ безъ бой, какъ може!?

Симеонъ.

Да и безъ бой, можемъ да получимъ онова което желяемъ, и безъ бой можемъ да добиемъ награжденіе на походътъ, удовлетвореніе на честта си.

Веселина.

Дано тъй да станеше, дано да са непролива българска кръвъ, да не паднатъ убити български синове. Тъзи Византия, тя е причината на всѣко зло, на всѣко безпокойствие.

Симеонъ.

Да, ти е, затова трѣбва веднѣжъ за винаги да ѝ покоримъ, да съкрुшимъ голата ѝ гордостъ. Ти знаешъ моятъ миролюбиви чувства, ти знаешъ колко дѣла и вътрешни уреждениа очакватъ своето изпълненіе, но каква полза, когато дължѣ прѣдъ сичко да запазѣ честта на отечеството, интереситъ на държавата.

Веселина.

А боятъ вече обявенъ ли е?

Симеонъ.

Какъ не, сичкитъ войски сѣ даже събрани, като очакватъ мене да ги поведѣ.

Веселина.

Да ги поведешъ, чи за вѣдѣ?